

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησία δρ. 8,—

Ετησία φρ. 10,—

Ἑξαμήνιος 4,50

Ἑξαμήνιος 5,50

Τριμήνιος 2,50

Τριμήνιος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστὸν λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Νοεμβρίου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 50

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΣΥΛΒΕΣ ΣΗΛΗΣΣΗ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5' (Συνέχεια)

— Μπρὺς! ἐφώναζεν ὁ μεγαλέμπορος· δὲν μένει λοιπὸν παρὰ νὰ κρατήσωμε θέσεις.

— Ἐπιτέλους! ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Ρισανέλ.

Μόνον ὁ Τζούλης ἐφάνη δυσανεστήθεις ἀπὸ τὴν εἰδησιν, ἡ ὁποία εἶχε χαροποιήσῃ ὅλους. Ὁ κ. Ρισανέλ τὸ παρετήρησε καὶ τὸν ἠρώτησε :

— Τί ἔπαθες, Τζούλη;... Δὲν χαίρεις καὶ σύ, ποῦ φεύγομε ἐπιτέλους ἀπ' αὐτὸ τὸν παλινότοπον, ποῦ λίγο ἔλειψε νὰ φρίσωμε τὰ κόκκαλά μας;

«Οἱ Γάλλοι!.. ἔφθασαν οἱ Γάλλοι!..»
(Σελ. 350, στ. γ')

Μετὰ μικρὸν δισταγμὸν, ὁ νεαρὸς Παρισινὸς ἀπεφάσισε νὰ τὸ πῇ.

— Ὅχι, κύριε, ἀπεκρίθη· δὲν ἤθελα νὰ φύγωμε ἀκόμη, γιατί' ἔχω νὰ ἐκπληρώσω εἰς τὸ Μαρὸκο κ' ἓν ἄλλο καθήκον.

— Τί καθήκον;

— Πρῶτον, νὰ εὕρω καὶ νὰ σᾶς ἀποδώσω τὰ δύο ἑκατομμύρια ποῦ μοῦ ἐμπιστευθήκατε... ἔπειτα νὰ κα-
νονίσω ἓνα μικρὸ λογαριασμὸ ποῦ ἔχω μὲ τὸν κ. Κατακτητὴν. Βλέπετε, κύριε, ὅτι δὲν θὰ μporέσω νὰ φύγω μαζί σας.

Ὅλοι διεμαρτυρήθησαν.

— Αὐτὰ τὰ δύο ἑκατομμύρια, εἶπεν ὁ κ. Ρισανέλ, τὰ ἐγκαταλείπω εὐχα-
ρίστως. Πληρώνω μὲ αὐτὰ τὴν χα-
ρὰν τῆς ἀνευρέσεως τοῦ Λουλού μου, ποῦ, ἂν δὲν ἦσουν ἐσύ, θὰ μοῦ ἐστοί-
χιζεν, ὅχι δύο, ἀλλὰ δέκα ἑκατομ-
μύρια. Καὶ χωριστὰ ταυτιά του...

Πάψε λοιπὸν, φίλε μου Τζούλη, νὰ λῆς ἀνοησίες καὶ ἐτοιμάσου νὰ μπαρκαρισθῇς μαζί μας.

Ὁ σπουδαστὴς ἀνένευσε ζωνηρῶς.

— Ὅχι, εἶπε· δὲν διεκινδύνευσα δύο φορές τὸ πετσί μου, διὰ νὰ ἐγκαταλείψω αὐτὸ τὸ ποσόν. Ὁρκίσθηκα ὅτι θὰ σᾶς τὸ ἀποδώσω, καὶ θὰ τὸ κάμω!

Ὁ ἑκατομμυριοῦχος εἶδεν, ὅτι πρὸς τὸ παρὸν ἦτο περιττὸν νὰ ἐπιμείνῃ.

— Καλὰ, ἀπεκρίθη. Ἐχομε ἀκόμη καὶρο δεκαπέντε μέρες. Θὰ σκεθῇς.

Ὁ στρατηγὸς ἤκουσεν αὐτὴν τὴν συζή-
τησιν χωρὶς νὰ προσέρῃ, λέξιν, ἀλλὰ μὲ ζωνηρότατον ἐνδιαφέρον. Τοῦ ἔκαμην ἐντυ-
πωσιν ἡ ἀκαταξμάστος γενναϊότης τοῦ ἐσθήδου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἠψήφησε καὶ διέφυγε τόσους κινδύνους, ἐπέμνε
τώρα νὰ μετρηθῇ μόνος του μὲ τὸν φοβε-
ρὸν Κατακτητὴν.

Ἐπιστρέφων εἰς τὴν σκηνὴν του, ὁ ἁ-
ξιωματικὸς ἐσκέπτετο, κτυπῶν τῆς μπότ-
τες του μὲ τὸ μαστιγίόν του, ὅπως συνη-
θιζε κατὰ τὰς σοβαρὰς περιστάσεις.

— Αὐτὸ τὸ παιδί ἀξίζει, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, καὶ θὰ ἦταν κρίμα νὰ φύσῃ νὰ τοῦ

«Ὁ λογίας ἐσταμάτησε τοὺς ἄνδρας του...»
(Σελ. 358, στ. 6')

συμβῇ κανένα κακό. Πρέπει νὰ φροντίσω τὸ ταχύτερον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'.

Ἡ κρύπτη τῶν ἑκατομμυριῶν.

Ὁ Τζούλης ἐκράτησε τὸν λόγον του. Χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ οὔτε τὸν κ. Ρισανέλ, οὔτε τὸν Λουλού, ἀνεχώρησεν ἓνα πρωὶ ἀπὸ τὸ στρατόπεδον, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχε κρύψῃ τὰ ἑκατομμύρια. Σπεύδωμεν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι δὲν θὰ ἔ-
καμνε τὸ ταξεῖδι μόνος.

Ὁ στρατηγὸς Δρὺδ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνε-
πιστεύθη τὸ σχέδιόν του, τῷ εἶχε δώσει δέκα ἵππους διὰ νὰ τὸν συνοδεύσουν. Ὑ-
πεσχέθη δὲ εἰς τὸν σπουδαστὴν νὰ μὴ φα-
νερῶσιν εἰς κανένα, καὶ προπλάντων εἰς τὸν κ. Ρισανέλ, τὸ μυστικὸν τῆς μικρᾶς αὐ-
τῆς ἐκστρατείας.

Ἐπὶ κεφαλῇς τῶν δέκα ἵππων, ἐτέθη ἓνας λογίας, ὀνομαζόμενος Λαμπέρ. Κατ' οὐσίαν ὅμως ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος ἦτο ὁ Τζούλης, διότι οἱ ἄνδρες εἶχον δια-
ταγὴν νὰ τὸν ἀκολουθοῦν καὶ νὰ τὸν ὑπα-
κούουν.

Φαντάζεσθε τὴν χάραν τοῦ ἥρωός μας! Καλὰ ὀπλισμένους, μὲ καλὸν ἄλσρον καὶ

μέ τέτοιαν συνοδείαν, ἐνόμιζεν ὅτι ὁ παραμικρὸς κίνδυνος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὸν ἀπειλήσῃ, κ' ἡσθάνετο τὸ θάρρος, μὲ τοὺς δέκα μόνον ἱππεῖς του, νὰ τὰ βάλλῃ μὲ ὀλόκληρον τὸν μαροκινὸν στρατὸν.

Εὐτυχῶς ὁ λοχίας ὁ διοικῶν τὸ ἀπόσπασμα, δὲν συνεμερίετο τὴν πεποίθησιν τοῦ

«Ὁ ἀξιωματικὸς ἐσκέπτετο...»
(Σελ. 357, στ. β')

Τὸ δρομολόγιον αὐτὸ θὰ τοὺς ἔκαμνε νὰ χάσουν τρεῖς ὀλοκλήρους ἡμέρας. Ὁ Τζούλης ὅμως ἀνωμαλόγησεν, ὅτι ὁ ὑπαξιωματικὸς εἶχε δίκαιον, ὅταν, χωρὶς κανὲν ἐμπόδιον, εὐρέθησαν μετ' ὀλίγων εἰς τὴν ἔρημον Ζαίρ, ὅπου κανένα κίνδυνον δὲν διέτρεγον πλεόν, διότι ὅλοι αἱ ἐπανεστατημένοι φυλαὶ ἦσαν συγκεντρωμένοι περὶ τῆς Καζαμπλάνκας. Οὕτω, τέσσαρες ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ἐκ τοῦ στρατοπέδου, ὁ Τζούλης μὲ τὴν συνοδείαν του ἔφθασεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Δζεμπιλέ.

Ἐπρόκειτο τώρα νὰ εὕρῃ τὸν δρόμον, ποῦ ἡκολούθησεν ἄλλοτε μὲ τὸν Μαρκήσιον. Κ' ἐδῶ ἦτο ὅλη ἡ δυσκολία.

Τὸ πρῶτον ἤμισυ αὐτοῦ τοῦ δρόμου ὁ Τζούλης τὸ εἶχε κάμῃ νύκτα, δεμένος ἐπάνω εἰς ἓνα μουλάρι. Δὲν ἐνθυμεῖτο λοιπὸν διόλου τὰ μέρη ποῦ εἶχε περάσῃ.

Μετὰ ματαιὰς περιπλανήσεως ὀλοκλήρου ἡμέρας, κατόρθωσεν ἐν τούτοις νὰ εὕρῃ τὰ στενά τοῦ Σάμπ-ἔλ-Γράδ καὶ τὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου ὁ Δουλοῦ εἶχεν ἰδῇ τὸν ἱερὸν. Ἀνεγνώρισεν τὴν χαλκιδώδη ἀτραπὸν κ' ἔφθασε τέλος, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ἱππεῖς του, εἰς τὸ ὁροπέδιον, ὅπου εἶχαν σταματήσει μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Μαρκήσιου καὶ ὅπου τοὺς εἶχαν δέσῃ εἰς τὰ μουλάρια.

Ὁ Τζούλης ἐθριάμβευε, διότι, μετὰ τὴν ἀνέυρεσιν αὐτοῦ τοῦ σημείου, δὲν εἶχε παρὰ νῆκυλότησιν τὴν κορυφογραμμὴν τοῦ βουνοῦ, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχεν ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐπικίνδυνον ἐκείνην κατάβασιν. Καὶ ἦτο βέβαιον, ὅτι θὰ τὸ ἀνεγνώριζε, διότι εἶχε μείνῃ εἰς τὴν μνήμην του ὡς φωτογραφία ὁ ἰλιγγιώδης ἐκεῖνος κρημνός, μὲ τοὺς ὀγκολίθους του, τὸ δένδρον ὅπου εἶχε πιασθῇ, καὶ τὸν χεῖμαρρον ποῦ ἔρρεεν εἰς τὸ βάθος.

«Ἐδῶ εἶναι!» ἐφώνησε περιχαρὴς εἰς τοὺς ἱππεῖς του ὅταν ἔφθασαν, πρὸς τὸ βράδυ, εἰς τὸ βράθυρον, τὸ ὅποιον ὁ

Τζούλης ὠνόμαζε «κρύπτην τῶν ἑκατομμυρίων».

Οἱ ἱππεῖς ἐσταμάτησαν περίεργοι νὰ ἰδοῦν τί θὰ ἐγίνετο ἐκεῖ.

Ὁ κρυμμένος θησαυρὸς τοῖς ἐφαίνετο ὀλίγον σὰν παραμυθὴ καί, μὲ ὅλην τὴν συμπάθειαν ποῦ ἡσθάνοντο διὰ τὸν Τζούλην, δὲν ἐπίστευαν ὅτι θὰ εὕρισκαν ἑκατομμύρια...

Τὸ ἦθελαν ὅμως πολὺ, διότι ὁ υἱὸς τοῦ ἀρχιμαγείρου εἶχεν ὑποσχεθῇ ἀπὸ χίλια φράγκα εἰς τὸν καθένα. Χίλια φράγκα! δῶρον βασιλικόν, ὀλόκληρος περιουσία διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ ταλαιπωρημένους στρατιώτας τῆς Ἀφρικής!

«Ἀνθρώποι εἰς τὸν χεῖμαρρον».

Μόλις ἐσκύβαν ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ κ' ἐδόθησαν τὸ βλέμμα εἰς τὸν κάτωθεν χεῖμαρρον, ὁ λοχίας ἐσταμάτησε τοὺς ἀνδράς του μὲ ἀπότομον νεῦμα καὶ χαμηλοφώνως διέταξε:

— Σιωπὴ!.. Μὴ κάμετε κανένα κρότον!..

Εἶνε ἄνθρωποι ἐκεῖ-κάτω!

Συνειδησμένοι εἰς τὰς ἐνέδρας τοῦ μαροκινικοῦ πολέμου, οἱ ἱππεῖς ἔκαμαν ὀπίσω κ' ἐκρύβθησαν χωριστά. Ἄλλος ὀπίσω ἀπὸ ἓνα κορμὸν δένδρου, ἄλλος ὀπίσω ἀπὸ ἓνα θάμνον κάκτου. Εἰς ὀλίγα λεπτά, τὸ ἀπόσπασμα εἶχεν ἐξαφανισθῇ, ὡς νὰ τὸ κατέπιεν ἡ γῆ. Δὲν ἤκούετο οὔτε λεῖξις, οὔτε κληγὴ ὅπλου οὔτε κἄν κρότος πεταλοῦ.

Ὁ Τζούλης καὶ ὁ λοχίας, κρυμμένοι καὶ αὐτοὶ ὀπίσω ἀπὸ ἓνα βράχον, παρατήρουν μὲ προσοχὴν τὰ συμβαίνοντα εἰς τὴν κοίτην τοῦ χεῖμαρρου. Τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐντελῶς ἔρημον ἄλλοτε, τώρα, πρὸς μεγάλην ἀπορίαν τοῦ Τζούλη, εἶχε μεταβληθῇ ἐντελῶς. Εἰς διάστημα πολλῶν ἑκατοντάδων μέτρων, τὸ ἔδαφος ἦτο διηρημένον εἰς ἴσα μέρη, διὰ πασσάλων καὶ σχοινίων τεταμένων. Καὶ μέσα εἰς τὰ διαμερίσματα αὐτά, τὸ γῶμα ἐφαίνετο σκαμμένον, ἀναστατωμένον, ὡς ἐὰν εἶχον δοκιμάσῃ νὰ καλλιεργήσουν τὸ πετρώδες καὶ ἀνώμαλον ἐκεῖνο ἔδαφος! Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπρόκειτο περὶ ἀπορίας καλλιεργείας, διότι τὰ διαμερίσματα ἐξετείνοντο κ' ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ χεῖμαρρου καὶ ὅπου, εἰς πολλὰ μέρη, εἶχον μεταστρέψῃ διὰ φραγμῶν.

Τρεῖς-τέσσαρες ἄνθρωποι, ὠπλισμένοι μὲ ἀξίνας καὶ λισγάρια, ἔσκαπτον εἰς ἓν

διαμερίσμα μὲ λύσαν. Εἰς τὸ βάθος ἐκεῖνο, σκυμμένοι, δὲν εἶχαν ἀντιληφθῇ τὴν παρουσίαν τῶν ἱππέων ἀνωθέν των...

Ἐξάρτα ὁ Τζούλης ἀνεσίρτησεν.

Εἶχε διακρίνῃ, πηγαινοερχόμενον ἀνὰ τὸν χεῖμαρρον καὶ ἐπιδεδεγμένα τοὺς ἐργάτας, ἓνα ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ γνωρίσῃ.

— Ὁ Μαρκήσιος! εἶπε μὲ πνιγμένην φωνήν. Εἶνε ὁ Μαρκήσιος!

— Ποῖος Μαρκήσιος; ἠρώτησεν ὁ λοχίας. Τί εἶνε αὐτός;

Ὁ Τζούλης δὲν ἀπεκρίθη. Ἡ παρουσία ὅμως τοῦ ἐμπιστοῦ τοῦ Κατακτητοῦ εἰς τὴν «κρύπτην τῶν ἑκατομμυρίων», τῷ εἶχε δώσῃ τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος. Ἐπλησίασε τὸν ὑπαξιωματικὸν καὶ τοῦ εἶπεν εἰς τὸ αὐτό:

— Τώρα τὰ ἐννοῶ ὅλα. Αἱ ἐργασίαι αὐταὶ γίνονται κατὰ διαταγὴν τοῦ Κατακτητοῦ, διὰ νὰ εὐρεθῶν τὰ δύο ἑκατομμύρια. Βλέπετε; Ἐχώρισαν ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν εἰς μικρὰ τετράγωνα, ὅπως γίνονται εἰς τὰ χρυσορυχεῖα, καὶ τώρα τὰ σκάπτουν ἓνα-ἓνα.

Ὁ λοχίας, ἀκούσας αὐτὴν τὴν ἐξηγήσιν, ἐσκυθρώπησε.

— Χρὴ! χρὴ! ἔκαμε. Ὡστε τὸ μέρος φρουρεῖται. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ μᾶς ἐμποδίσουν νὰ πάρουμε τὸ θησαυρὸ.

— Πιθανόν, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης. Ἀλλὰ θὰ τὸν πάρουμε!

Ὁ Λαμπέρ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μὲ δυσπιστίαν καὶ εἶπε:

— Θὰ εἶνε πολλοὶ ἐκεῖ-κάτω... περισσότεροι ἴσως ἀπὸ μᾶς. Νά, μέτρη... Βλέ-

«Ὁ Τζούλης ἀνεκάλυψε τὸ σκελετὸν του...»
(Σελ. 359, στ. α')

πω τοὺλάχιστον εἴκοσι ἐργάτες. . . Βάλτε τώρα κ' ὅσους δὲν φαίνονται; . . . Καὶ μετ' ἐκεῖνα παρὰ δέκα!

— Καὶ δὲν φθάνουν δέκα Γάλλοι στρατιῶται, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ Τζούλης, νὰ κάμουν καλὰ εἴκοσι ἀραπάδες χωρικοὺς; Ἐπειτα εἶμαι κ' ἐγώ, καὶ μπορεῖτε νὰ

μὲ λογαριάζετε γιὰ δύο, γιὰ τρεῖς, γιὰτι ἔχω νὰ κανονίσω ἓνα προσωπικὸ λογαριασμὸ μὲ τὸν κύριον ποῦ δλέπετ' ἐκεῖ-κάτω.

Τὸ σκελετὸν τοῦ Τζούλη

Κατὰ βάθος ὁ Τζούλης ἦτο καταγεγραμμένος. Ποτὲ δὲν ἠλπίεζεν, ὅτι ἐρχόμενος νὰ πάρῃ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ κ. Ρισανέλ, θὰ εὕρισκε συγχρόνως τὴν εὐκαιρίαν νὰ κανονίσῃ μὲ τὸν Μαρκήσιον τὸν «προσωπικόν» του, ὡς τὸν ἔλεγε λογαριασμὸν...

Ἐν τούτοις δὲν ἀφέθη νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὴν συνήθη του ὀρμητικότητά. Κι' ἐσκέπτετο, ἐσκέπτετο πολὺ, διὰ νὰ εὕρῃ σκελετὸν προσβολῆς, ἐξασφαλίζον τὴν νίκην.

Ἦξευρεν ἄλλως τε, ὅτι μόνον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τοῦ ἔπρεπε τώρα νὰ βασισθῇ, διότι οἱ στρατιῶται ἐκεῖνοι τῷ εἶχαν δοθῇ ἀποκλειστικῶς, διὰ νὰ τὸν προστατεύσουν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου. Δὲν ἔπρεπε νὰ διακινδυνεύουν τὴν ζωὴν των εἰς μίαν ἐντελῶς ἰδιωτικὴν ἐπιχείρησιν, σκοπὸς τῆς ὁποίας ἦτο ἄπλοος χρηματισμός. Καὶ ὁ λοχίας εἶχε ἄλλου, ὅσον καὶ ἂν ἐπόθει τὸν θρίαμβον τοῦ Τζούλη, δὲν θὰ ἤθελε νὰ ἐκθέσῃ εἰς κίνδυνον τοὺς ἀνδράς του.

Μετὰ σκέψιν ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, ὁ Τζούλης κατέστρωσε τὸ σκελετὸν τοῦ καὶ τὸ ἀνεκάλυψε εἰς τὸν Λαμπέρ.

— Τὸ ἀσφαλέστερον εἶναι, τῷ εἶπε, νὰ περιμένουμε ὥς νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν χεῖμαρρον αὐτοὶ οἱ ἐργάται, καὶ θὰ φύγουν ἅμα τελειώσουν τὴν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ λοχίας, καλὰ θὰ ἦταν δυστυχῶς ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ βασισθῶμε ἐς αὐτό.

— Γιατί; ἠρώτησεν ὁ Τζούλης.

— Ἰδέε! εἶπεν ἀπλῶς ὁ Λαμπέρ, δείχνων τοὺς ἐργάτας, οἱ ὅποιοι ἐπέστρεφον ἐν σώματι εἰς ἓνα μέρος τοῦ χεῖμαρρου, ὅπου ἦσαν στημένοι δύο τρεῖς σκιναί.

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! ἐφώνησεν ὁ σπουδαστής· κοιμούνται ἐδῶ δὲν φεύγουν!

— Φυσικά, ἀπεκρίθη εἰρωνικῶς ὁ λοχίας· δὲν μποροῦν, βλέπετε, νὰ πάρουν τὸ τράμ γιὰ νὰ γυρίσουν ἀπὸ σπιτία τους.

Ὁ υἱὸς τοῦ μαγείρου ἀνεγνώρισεν, ὅτι καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἀκόμη, δὲν ἐσκέφθη ὅπως ἔπρεπε, κ' ἐξετίμησε τὴν βοήθειαν ποῦ τοῦ ἔδιδεν ὁ λοχίας μὲ τὴν ὀρθὴν του κρίσιν καὶ μὲ τὴν πεῖρξιν του.

Ἡ παρουσία τῶν εἰκοσι ἐκείνων ἀνθρώπων, κατεσκημένον τὸσον πλησίον τοῦ θησαυροῦ, καθίστα τὸ ἐγγεγραμμένον τοῦ ριψοκίνδυνον. Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ὅμως ἐσκέφθη ὁ Τζούλης νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ, ἢ νὰ τὸ τροποποιήσῃ. Εἰς μάτην ὁ ὑπαξιωματικὸς τῷ συνίστα φρόνησιν.

— Ἀφίστε με, Λαμπέρ. τῷ ἔλεγεν.

Ἄν φοβᾶσθε διὰ τὴν ζωὴν τῶν ἀνδρῶν σας, πάρτε τους. Θὰ πάω μόνος μου.

Ὁ λοχίας ὤψωσε τοὺς ὤμους του.

— Μὰ νομίζεις ὅτι θὰ σὲ ἐγκαταλείψωμε; Καὶ οἱ στρατιῶταί μου οἱ ἴδιοι

δὲν θὰ τὸ ἤθελαν, ἐξ αἰτίας τῶν χιλίων φράγκων ποῦ τοὺς ὑπεσχέθη.

Ὁ Τζούλης ἔσφιξε τὴν χεῖρα τοῦ Λαμπέρ καὶ τῷ εἶπε μόνον:

— Εὐχαριστῶ!

Μετ' ὀλίγα λεπτά, νέον σκελετὸν ἐξεφύτρωσεν ἀπὸ τὸν γόνιμον νοῦν του, καὶ τὸ σκελετὸν αὐτὸ, πράγματι εὐρεσάτατον, ἔτυχε τῆς ἐπιδοκιμασίας τοῦ λοχίου. Ἰδοὺ περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Ὁ Τζούλης θὰ κατήρχετο μόνος εἰς τὸν χεῖμαρρον, διὰ τῆς ἀτραποῦ τὴν ὁποίαν ἐγνώριζε καὶ ἡ ὁποία ἤρχιζεν εἰς ἀπόστασιν πεντακοσίων μέτρων ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εὕρισκετο. Μόλις θὰ ἐδόλεον οἱ στρατιῶται ἀπὸ ἐπάνω, ὅτι ἐφθασε, θὰ ἐσπρωγνῶν ὅλους τοὺς ὀγκολίθους, οἱ ὅποιοι εὕρισκοντο εἰς τὰ ἄκρα τῆς ἀτραποῦ· ὥστε νὰ κρημνισθῶν εἰς τὸν χεῖμαρρον. Κατὰ καλὴν σύμπτωσιν, ὁ μεγαλύτερος ἐξ αὐτῶν εὕρισκετο ἀκριβῶς ἀνωθεν τῆς καταστηνῶσεως, ὅπου οἱ ἐργάται, ἀνύποπτοι, ἐμαγαίρειον τὸ δεῖπνόν των.

— Ὁ διδωλὸς νὰ σκάσῃ, ἔλεγεν ὁ Τζούλης, τέσσαρες-πέντε ἀπ' αὐτοὺς θὰ σκοτωθῶν. Συγχρόνως οἱ ἄνδρες σας θὰ καταλλικεύσουν καὶ ἀπὸ τὸ μονοπάτι θάρχισουν τὸ τουρκιδί. Οἱ Μαροκίνοὶ θὰ κυτᾶξουν ἀπάνω, θὰ ἰδοῦν τοὺς ἱππεῖς ποῦ θὰ πιάσουν ὅλο τὸ μονοπάτι, θὰ νομίσουν ὅτι εἶνε καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἀπὸ πίσω, καὶ θὰ τὸ βάλλουν ἐστὶ φευγάλα. Τ' ἄλλα εἶνε δική μου δουλειά!

(Ἐπεται συνέχεια).

ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΩΤΗ Η ΓΑΛΛΙΑ!

Ἀγαπητοί μου, ΠΟΙΟΥΣ λοιπὸν πρέπει νὰ γαπῶμεν, μὲ ποίους νὰ εἰμεθα: μὲ τοὺς Γερμανοὺς ἢ μὲ τοὺς Γάλλους; Ἰδοὺ μία ἐρώτησις, ποῦ ἀπευθύνεται ἀπὸ παντοῦ πρὸς τὴν Διάπλασιν, μὲ τὴν παρακλητικὴν ἀπάντησιν ὁ Φαίδων, ἐκτενέστερα ἀφ' ὅσον θάπαντοῦσεν αὐτὴ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν. — Εὐχαρίστως, ἀγαπητοί μου, ἀρῶ ὅτε νὰ μάθετε τὴν ἰδέαν μου, θὰ σῶ τὴν πῶ. Εἶμαι μὲ τοὺς Γάλλους, ἀγαπῶ τοὺς Γάλλους. Τὴν πολλὴν μάχην, ὅχι νὰ πάθῃ ἐκεῖνο ποῦ θὰ ἐπιθανεῖται ἡ Γαλλία, ἀν ἐνέκηται εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον...

Αὐτὰ φρονῶ, αὐτὰ αἰσθάνομαι διὰ τοὺς δύο ἐμπολέμους λαοὺς. Δὲν μισῶ κανένα. Καὶ τοὺς δύο τοὺς ἀγαπῶ. Ἀλλὰ πρῶτα τὴν Γαλλίαν! Τὸ ἴδιον θὰ σᾶς ἔλεγα, ἂν μ' ἐρωτούσατε καὶ διὰ τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Ἀυστρίαν, τὴν Ρωσίαν, τὴν Ἰταλίαν. Πρῶτη ἡ Γαλλία! Εἰς τὴν καρδίαν τῶν Ἑλλήνων, εὐθὺς μετὰ τὴν Ἑλλάδα!

κὸν ὄγκον, διὰ νὰ ἐννοήσω, ἀπὸ τὸν σπαρταγμὸν μου, πόσο βαθειὰ ριζωμένη ἦτο ἡ ἀγάπη μου δι' αὐτήν. Καὶ ἄς ἐκοιμᾶτο προσητέρα. Ὁ κίνδυνος ἐφθασε νὰ τὴν ἐξυπνήσῃ...

Δὲν εἶνε μόνον ἡ συγγένεια ποῦ μᾶς συνδέει μὲ ὅλους τοὺς λατινικοὺς λαοὺς. Εἶνε καὶ κάτι ἄλλο ἰδιαίτερον: ἡ πνευματικὴ σχέσις, ἡ συναφεία, ἡ ἐπικοινωνία. Ἡ πρώτη ξένη γλῶσσα ποῦ μάναζομεν, εἶνε ἡ γαλλικὴ. Ἡ πρώτη ξένη φιλολογία ποῦ μᾶς ἐλκύει καὶ μᾶς ἐνθουσιάζει, εἶνε ἐπίσης ἡ γαλλικὴ. Καὶ ἡ πρώτη ξένη ἱστορία, καὶ ἡ πρώτη ξένη ζωὴ. Γνωρίζομεθα μὲ τὸ γαλλικὸν πνεῦμα, τὸσον συγγενὲς μὲ τὸ ἐλληνικόν, περὶ σφόδρα πρὸς μὲ καὶ ἄλλο ξένον. Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ σπουδαιότερος λόγος, διὰ τὸν ὅποιον τὸ αἶσθημά μου εἶνε κοινὸν εἰς τοὺς περισσοτέρους Ἑλληνας. Ἀλλῶς τε ὑπάρχει καὶ ἡ ἀμοιβαίότης. Καὶ οἱ Γάλλοι μᾶς ἀγαποῦν ἐπίσης. Πολλὴ ἡ ὀλίγον, μᾶς ἀγαποῦν. Εἶνε τὸ μόνον ἔθνος εἰς τὴν Εὐρώπῃ, ποῦ μᾶς προστατεύει, ὅχι ἀπὸ διπλωματικούς λόγους, ἀπὸ συμπέρον, ἀλλ' ἀπὸ καθαρὴν φιλελληνισμόν.

Σᾶς εἶπα τὸ αἶσθημά μου, τὴν προτίμησίν μου. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ νομίσετε, ὅτι ἄλλο τόσο μισῶ τοὺς Γερμανοὺς. Τοῦρκοι εἶνε ἡ Βουλγαρία;... Εἶν' ἓνας μεγάλος λαός, εἰς τὸν ὅποιον ἡ πολιτισμένη ἀνθρωπότης χρεωστᾶται πολλά. Γιγαντας ἔχει μὲτὰ αὐτὴ ἡ Γερμανία εἰς τὴν Ἐπιστήμην, τὴν Φιλοσοφίαν, τὴν Τέχνην. Δὲν εἰςέωρ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ποῖον ἄλλο ἔθνος θὰ ἠμπορούσε νὰ καυχήσῃ δι' ἓνα Γκαίτε, δι' ἓνα Μπετόβεν, δι' ἓνα Κάντ, δι' ἓνα Ἐγκελ, δι' ἓνα Νίτσε, δι' ἓνα Μπαίτλιν, διὰ νὰ μὴν ἀναφέρω παρὰ τοὺς «θεοὺς». Ἀδύνατον νὰ μὴ θαυμάζῃ κανεὶς τὴν δύναμιν τοῦ γερμανικοῦ ἔθνους, τὴν ὀργάνωσιν του καὶ τὴν ἀκρίβειαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφθασε. Βέβαιον, δὲν εἶνε συμφέρον ἡ δύναμις αὐτὴ νὰ γίνῃ τυραννικὴ, καταθλιπτικὴ διὰ τοὺς ἄλλους λαοὺς, καὶ δικαίως συνησπίσθησαν, συνεμάχησαν, διὰ νὰ τὴν περιορίσουν. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτο ἐπίσης συμφέρον, ἂν κατεστρέφετο τώρα ἡ Γερμανία. Νὰ νικηθῇ ναί, νὰ τιμωρηθῇ, νὰ περιορισθῇ ὀλίγον τὴν ἰδέαν τῆς κοσμοκρατορίας, — τὴν ὁποίαν ἄλλως τε κ' ἐκεῖ δὲν ἔχει παρὰ ἓνα κόμμα, τὸ στρατιωτικόν. — ἀλλ' ὅχι νὰ ἐκμηδενισθῇ, ὅχι νὰ πάθῃ ἐκεῖνο ποῦ θὰ ἐπιθανεῖται ἡ Γαλλία, ἀν ἐνέκηται εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον...

Αὐτὰ φρονῶ, αὐτὰ αἰσθάνομαι διὰ τοὺς δύο ἐμπολέμους λαοὺς. Δὲν μισῶ κανένα. Καὶ τοὺς δύο τοὺς ἀγαπῶ. Ἀλλὰ πρῶτα τὴν Γαλλίαν! Τὸ ἴδιον θὰ σᾶς ἔλεγα, ἂν μ' ἐρωτούσατε καὶ διὰ τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Ἀυστρίαν, τὴν Ρωσίαν, τὴν Ἰταλίαν. Πρῶτη ἡ Γαλλία! Εἰς τὴν καρδίαν τῶν Ἑλλήνων, εὐθὺς μετὰ τὴν Ἑλλάδα!

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 351)

Τὴν ἐπαύριον, ἡ γρῆα θεία εὐρίσκειτο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Λαρόζ, ὁ ὁποῖος, μὲ μυρίας προσυλάξεις, τῆς ἀνεκοίνωνεν, ὅτι ἡ Ἀστυνομία ἐπικρορορήθη περὶ κάποιων «λωποδυσίων» ποῦ θὰ συνέβαιναν εἰς τὰ περίχωρα τῆς λίμνης Ἐγκιέν, ὅτι ἐσπευσε νὰ λάβῃ τὰ μέτρα τῆς, ἀλλὰ ὅτι, διὰ κάθε ἐνδεχόμενον, τὴν συνεδούλευε νὰ φύγῃ κρυφὰ καὶ νὰ πουσίσῃ καμμιὰ δεκαπενταρὶά ἡμέρας.

Ἡ γεροντοκόρη ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Ἐδέησε νὰ τὴν κρατήσουν τρεῖς σχεδὸν ὥρας εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Ἐγκιέν, ὅπου εὐρίσκειτο καὶ ὁ κ. Κράμπ, καὶ ὁ Ἐρβελίν, καὶ, κυρμιένος ὀπίσω ἀπὸ ἕνα γραφεῖον, ἕνας ἄλλος, ἄγνωστος, ὁ ὁποῖος ἐκύτταζε διαρκῶς τὴν δεσποινίδα Ντερὶν καὶ κατόπιν ἐρριχνε τὰ μάτια του εἰς ἕνα χαρτί, ὅπου κατ' ἐσχέδιαζε...

Τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἡ νεαρὰ ὑπέρβρια ποῦ εἶχε συνοδεύσῃ τὴν δεσποινίδα Ντερὶν, ἐπέστρεψε μόνη εἰς τὸ Ἐγκιέν. Ἡ γρῆα θεία ἐπῆγε νὰ μείνῃ δι' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸ μέγαρον τῆς ἐξαδέλφης τῆς, τῆς κυρίας δὲ Πλερβίλλ, εἰς τὸ πάρκον Μονσώ. Καὶ εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐπομένης, ὁ Ἐρβελίν ἤρχισε νὰ ἐκτελῇ τὰ σχέδιά του καὶ νὰ ἐτοιμάζῃ τὴν ποντικοπαγίδα του...

17.— Ὅλον ὁ Πλὸν καλεῖ τὸν Ἐρβελίν πρὸς βοήθειαν.

Τὸ πρωὶ τῆς 6 Δεκεμβρίου, ἕνα φορτηγὸν ἀμάξι τοῦ σιδηροδρόμου ἐσταμάτησεν εἰς τὴν θύραν τῆς κατοικίας τῆς δεσποινίδος Ντερὶν εἰς τὸ Ἐγκιέν. Οἱ δύο ἀμαξάδες ἐξεφόρτωσαν ἕνα βαρέλι με σιδερένια στεφάνια καὶ τὸ ἔμπασαν εἰς τὴν βίλλαν. Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀμαξάδες ἦτο ὁ Ἐρβελίν, ὁ ὁποῖος ἔμεινεν ἐκεῖ ὁ ἄλλος ἔφυγε μόνος μὲ τὸ ἀμάξι.

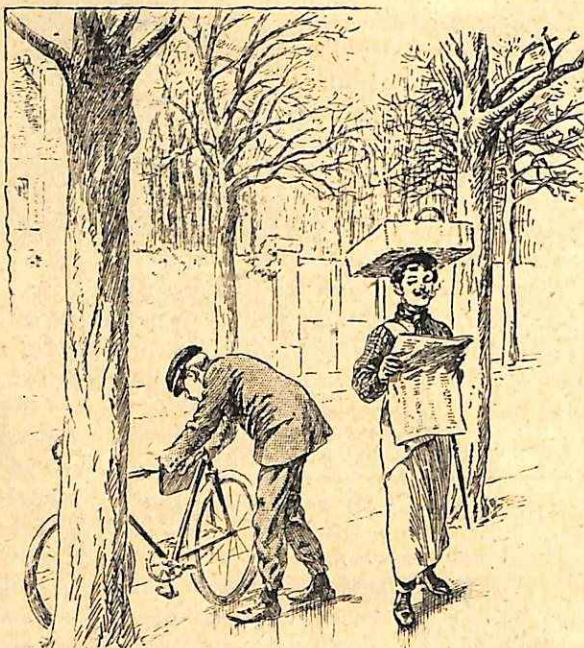
Ὁ ἀστυνομικὸς εἶχε πολλὴν ἐργασίαν εἰς ἐκείνην τὴν βίλλαν. Ἀλλ' ὡς τε, διὰ τοῦ τηλεφώνου, τὸ ὅποῖον ἔρχεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς ἡ δεσποινίδος Ντερὶν, ὁ Ἐρβελίν ἤμπορεῖ νὰ συνεννοηθῇ εὐκόλως μὲ τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας.

Ὁ κύριος Λαρόζ εἶχε παρακαλέσῃ τὸν κόμητα δὲ Πλερβίλ νὰ κρατήσῃ εἰς τὸ μέγαρόν του, ἐπὶ τοῦ πάρκου Μονσώ, τὴν γηραιάν του ἐξαδέλφην, τῆς ὁποίας ἐκινδύνευεν ἡ ζωὴ. Καὶ ὁ κόμης ἐδέχθη προθύμως. Ἐν τούτοις, τὴν 9 Δεκεμβρίου, μία ἀμαξία νοσοκομείου ἐσταμάτησεν εἰς τὴν βίλλαν. Οἱ δὲ δύο νοσητέοι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὁ Ἐρβελίν καὶ ὁ Δουβάλ με-

τημφισμένοι, κατεβίβασαν τὴν δεσποινίδα Ντερὶν καὶ τὴν μετέφεραν, κρατοῦντες αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας των, μὲ μεγάλαν προσυλάξει.

Ἐφαίνετο πολὺ ἄρρωστη. Εἶχε τὸ βλέμμα ἀπλανὲς καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς ἐξέφραζαν τρόμον... Εἰς τὰς 9, 10 καὶ 11 Δεκεμβρίου, τάπογεύματα, τὴν εἶδαν ἐπανειλημμένως εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου τῆς, ἐξ οὗ ἐσυμπέραναν ὅτι ἐπῆγαινε καλλίτερα.

Τὴν 11 Δεκεμβρίου, ὁ Ἐρβελίν, μετημφισμένος εἰς ὑπέρβριον κρεσποποίηση, ἐπερνούσεν ἀπὸ τὴν βίλλαν, ὅταν εἶδε, σταματισμένον ἐκεῖ ἔξω, ἕνα ποδηλάτην, ὁ ὁποῖος ἐπεδιόρθωνε κάποιαν βλάβην τοῦ ποδηλάτου του. Ὁ ὑπέρβριος τοῦ κρεσποποίηση, χωρὶς νὰ φανῇ δίδων τὴν παραμικρὰν προσοχὴν, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ νά-

«Ἴδε, σταματισμένον ἐκεῖ ἔξω, ἕνα ποδηλάτην...» (Σελ. 360, στ. β')

γνωρίσῃ τὸν Γατομύτην. Αὐτὸς ὁ κακούργος ἦτο μετημφισμένος εἰς ποδηλάτην.

Ὁ Ἐρβελίν ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ἄρα ἐπῆγεν ὀλίγον παρακάτω, ἐγύρισε μὲ τρόπον τὸ κεφάλι του καὶ μὲ μεγάλην του χαρὰν εἶδεν, ὅτι ἡ δεσποινὶς Ντερὶν, ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἦτο εἰς τὸ παράθυρόν τῆς. Ὀλίγον ἔμεινεν ἐκεῖ, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλ' ὁ Γατομύτης ἐπρόφθασε νὰ τὴν ἰδῇ καλὰ...

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ἐρβελίν ἐπανήλθεν εἰς τὴν βίλλαν. Ὁ ποδηλάτης δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ. Εἶχε γίνῃ ἄφαντος, ἀπὸ εἶδε θεοκρίως ἐκεῖνο ποῦ ἤθελε νὰ ἰδῇ... Τότε ὁ Ἐρβελίν ἐπῆλθε θαρραλέως μὲ τὸ πανέρι τοῦ κράτους 'στὸ κεφάλι.

Ἡ νεαρὰ ὑπέρβρια τοῦ ἔδωκεν ἕνα τηλεγράφημα, ποῦ εἶχαν φέρῃ πρὸ ὀλίγου

διὰ τὴν κυρίαν τῆς. Ὁ ἀστυνομικὸς τὸ ἀνοίξε καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπητὴ μου θεία, ὁ πατέρας μου εἶνε ἀσθενὴς καὶ ἀναχωρῶ σήμερον εἰς Βρεταννίαν, ὅπου θὰ μείνω δεκαπέντε ἡμέρας. Ἐπιστρέφων, θὰ περάσω νὰ σὰς ἰδῶ. Ὁ ἀρρωτισμένος ἀνεψιός σας

Γεώργιος Ντερὶν»

— Τὸν κατέργατο! ἐσυλλογίσθη ὁ ἀστυνομικὸς. Τί ὥραία ποῦ τὰ καταφέρνει! Φεύγει τώρα διὰ νὰ δημιουργήσῃ, ἐν ἄλλοθι (*) καὶ νὰ μὴν ἐνοχοποιηθῇ. Ἀλλ' αὐτὴ τῇ φορᾷ, ἂς προσέξωμε! Φαίνεται, ὅτι ἤλθεν ἡ μεγάλη ὥρα.

Τὸ ἴδιον βράδυ, ὁ Ἐρβελίν ἐπῆρε τὰ μέτρα του: Ἀπέπεμψε τὰς δύο ὑπηρετρίας καὶ ἔμεινε μόνος εἰς τὴν βίλλαν μὲ τὴν... δεσποινίδα Ντερὶν, τὴν ὁποίαν εἶχαν βάλῃ εἰς τὸ κρεβάτι τῆς.

Ὅταν τὴν ἄρισε κατόπιν καὶ ὁ Ἐρβελίν, ἡ γεροντοκόρη τὸν ἐκύτταζεν ἐξερχόμενον ἀπὸ τὸ δωμάτιόν τῆς, μὲ τὰ ἐλάνοικνα τρομαγμένα μάτια τῆς...

Ὁ ἀστυνομικὸς, μὲ πολλὰς προσυλάξεις, κατέβη εἰς τὸν κήπον καὶ ἐπῆγε νὰ κερῇ καρτέρι παρὰ τὴν ἔγθην τῆς λίμνης, μέσα εἰς μίαν παρκούλαν, τὴν ὁποίαν ἀπέκρυπταν τὰ παρόχθια ὑψώματα καὶ οἱ ἐπ' αὐτῶν θάμνοι.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΜΕΣ' ΑΠ' ΤΗ ΒΑΡΚΑ

Τρέχει, κυλάει ἡ βαρκούλα μας Μὲ τὸ γοργό τῆς βῆμα, Κι' ὅλο στολίζει τὸ τιμόνι μας Μ' ἄρρους τὸ κύμα.

Τρέχει, κυλάει καὶ πίσω τῆς Ἀφίνει τ' ἀκρογιάλι Φεύγει ἀνοιχτὰ μέσα στὸ πέλαγο Μ' ὀρμὴ μεγάλη.

Στὴν ἡρεμὴ τὴ θάλασσα Τὰ φωτ' ἀπ' τὸ λιμάνι Μιά λάμψι ρίχνουσε τρεμόδυστη Ποῦ ὡς πέρα φτάνει,

Καὶ πέρνουσε τὴ λάμψι τους Στὴν ἄμμο τὰ κοχύλια Καὶ λὲς πὺς φέγγουν μέσ' τὴ θάλασσα Ἀστέρια χίλια.

Σὲ λίγο πίνειν ὁλόδροσο Τάγερι, καὶ σπιλιάδες Τὴ γυάλινη αὐλακώου θάλασσα Χίλιες χιλιάδες.

... Καὶ τρέχ' ἡ βάρκα γρήγορα Καὶ δὲν ψηφάει τάγερι Νὰ πάη ποθεῖ μίαν ὥρ' ἀρχίτερα Ἐκεῖ ποῦ ἔερε.

Βαρκούλα, ὦ, πάντα τρέχε με Μὲ τὸ γοργό σου βῆμα, Νὰ βρῶ τὴν εὐτυχία στὰ πλάτια σου Ἡ καὶ τὸ μνημα...

Ι. Χ. Χέλμης.

(*) Νομικὸς ὅρος, λατ. alibi. Ἀπουσία τοῦ ἐνοχοποιουμένου ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος ἀποδεικνυομένη διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ εἰς ἄλλον. — Στ. τ. Μ.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

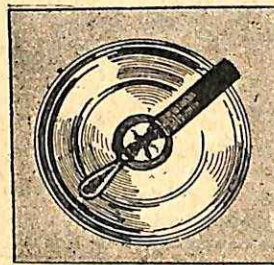
Η ΘΥΕΛΛΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 352).

Ἡ ὑπόθεσίς μας ὅτι ἦτο δι' ἡμᾶς, διεψεύσθη. Εἶχον σταλῇ ἐπιτήδες διὰ νὰ παραλάβωσι τὰς δύο διαθεριζούσας οἰκογενείας, κατὰ τὴν στιγμιαίαν γαλήνην. Ὁ ἀδελφός μου, ἰδὼν τὸν καλὸν γερὸν νὰ τρέχῃ διὰ νὰ καταβιάσῃ τὰ πράγματα, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ αὐτός. «Γώρα ἦτο καιρὸς! Ἡ θάλασσα θὰ μᾶς κλείσῃ καὶ θὰ πεθάνωμε τῆς πείνας!» Ἡ μητέρα μου ἀμφεταλανεύετο. Ἡ θεία μου, ἀνακρούσασα πρῶτον, τὴν παρακίνησε νὰ φύγωμεν πρὸ πέντε ἡμερῶν βάρκα δὲν ἐπλησίαζε! Μᾶς ἤγειρετο μία ὀργή, σπρεφομένη κυρίως πρὸς τοὺς οἰκείους μας, οἱ ὅποιοι, ὅπως ἐνομιζαμεν, μᾶς ἐλησμόνησαν.

Ἡ μητέρα μου ἔμεινε μέχρι τέλους ἀναποράσιτος. Νὰ φύγωμεν; Ἀλλὰ πῶς; ὅθ' ἐχωροῦσαμεν καλὰ-καλὰ; Νὰ μείνωμεν; Τέσσαρες μόνοι, μὲ τὸν καλὸν γερὸν πληγίως; Καὶ ἐν τούτοις ἐμείναμεν. Ἰσως καλῶς συνέβη, ὅποτε θὰ ἐφεύγαμεν πάραυτα,

Ἀγνώριστη φωτογραφία

πασίγνωστον: Μία φιάλη ὕδατος σέλτς (σίφων), φωτογραφημένη ἀπὸ ἐπάνω!

Περίεργον ὁρόσημον

εὐρίσκειται εἰς τὸ Σκούρ Χίλλ τῶν Ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν, τὸ ὅποῖον ἀπέχει τῶν ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴν Μητρόπολιν 3,076 μίλια ἢ 4,936 χιλιόμετρα!

Τὸ πρῶτον κατῆγον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγκαίριος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

καὶ ἂς ἐχάνομεν «καὶ τὰ μπάνια καὶ τὰ καλὰ τοὺς!» Ἡ μητέρα μου εἶπεν ἡσυχώτερα εἰς τὸν ἀδελφόν μου: «Ἀφῆσε, παιδί μου, αὐριο θὰ εἶνε καλλίτερη ἡμέρα! Νὰ φύγωμε τώρα μὲ τὴν τρικυμία; νὰ φύγωμε αὐριο, νὰ πᾶμε ὥραϊα! Αὐριο θὰ εἶναι καλωσύνη! Κι' ἐννοια σου ἐσύ, παιδί μου, γράφω ἐγὼ ἕνα γράμμα 'εἰς τὸν μπαμπά σου, καὶ θάθῃ τρεχέτος νὰ μᾶς πάρῃ! Σῶπα, μὴν κλαῖς. Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω!»

Καὶ πραγματικῶς ἐγράφῃ τοιοῦτον γράμμα. Ὅταν ἡ οἰκογένεια ἡ διαμένουσα εἰς τὸν λόφον, ἤλθε νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσῃ, ἡ μητέρα μου εἶπεν εἰς τὴν φίλην τῆς τὸν παρὸν τῆς, ὅτι δὲν τὸ ἐπείρμενε ποτε ἀπὸ αὐτὴν νὰ τὴν γελᾷσῃ ἔτσι. Αὐτὴ προσεπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ διὰ τετριμμένων τιμῶν λέξεων, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Τέλος ἀπεχαιρέτισθησαν. Τὸ γράμμα ἐδόθη. Μετὰ μικρὸν αἱ δύο λέμβοι ἐξεκίνησαν ὅσον ἐπρωχούσαν, ἐνομιζόμεναι ὅτι ἐφεύγαν αἱ ἐλπίδες μας. Ὁ καλὸς γερὸς, ὅταν ἐφυγεν, ἀνέβη ἐπὶ νῆα, εἰσῆλθε καὶ ἐκλείδωσεν. Ἡμεῖς ἐκαθήσαμεν εἰς τὴν θύραν ἀκόμη ἀρκετὰ, παρακολουθοῦντες διὰ τοῦ

βλέμματος αὐτῆς, ἐνῶ διεσκέλζον τὰ βουδὰ φουσκωμένα κύματα. Εἰσῆλθον εἰς τὸν λιμένα ἐφαίνοντο καθαρά. Ἰστερα εἰσῆλθον καὶ ἡμεῖς. «Πᾶνε, μπήκαμε!» ἦσαν αἱ μόναι λέξεις μας. Ἡρχίζα νὰ πλητῶ καὶ ἐγώ. Ὅταν ἐκαθήσαμεν εἰς τὸ τραπέζι, κανεὶς δὲν ἐφραγε «μὲ τὰ σωστά του», οὔτε ἐγὼ ἐπίσης. Ἡ μητέρα μου ἐστενοχωρεῖτο: «Τώρα τὰ ἐγύρισες καὶ αὐτός. Ἀντὶ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ ἡσυχάζῃ τὸ μικρό...»

Τὴν ὥραν ἐκείνην ἐνόμισα, ὅτι εὐρίσκειτο εἰς ἀπόγνωσιν λυπημένον διότι τὴν ἐλύπησε, ἐξηπλώθη πλῆσιον τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ μου διὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Μὲ ὅλον τοῦτο, ἂν καὶ αὐτὸς—καὶ τότε στενοχωρούμενος—ἐκοιμήθη γρήγορα, ἐγὼ ἔμεινα ἄγρυπνος ἐπὶ πολὺ. Ὁ πάταγος τοῦ ἀπαύστως θραυσμένου κύματος καὶ οἱ γογγυσμοὶ τοῦ ἀέρος, ἐκχυαν νὰ αἰσθάνωμαι μελαγχολίαν, μόνωσιν. — Ἡ συλλογισμὸν ὅτι ἀπέναντί μας ὠργιάζεν ἡ ζωὴ καὶ ἡ κίνησις—μὲ αἰσθημα λύπης ἤδη, διότι εἶχα ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ αὐτὴν,—ἐνῶ ἡμεῖς εἴμεθα ἐδῶ μόνοι...

Τέλος Ἄγρας

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἡ πίπα τοῦ σωφέρ

σκευασμένη, ὥστε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἄνεμον νὰ φυσᾷ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ σωφέρ, ὅταν τὸ αὐτοκίνητον τρέχῃ μὲ μεγάλην ταχύτητα.

Ἑβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ

α') Μαγικὴ εἰκὼν

Ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἄνθρωπος μὲ τὸ κομμένο πόδι, ἔχασε τὰ δεκαπέντε του. Μήπως τὰ βλέπετε πούθενά;

6') Παίγνιον

*Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ 119000 τοῦ 1913

Α	ΡΗ	ΟΣ	ΧΗ	ΤΥΡ
ΓΕΙ	ΝΙ	ΜΕ	ΚΗ	ΣΟ
ΚΗ	ΜΑΓ	ΤΙ	ΔΡΙ	Α

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθῶν τέσσαρες ὁλόκληροι τῆς Εὐρώπης.

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

*Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Ἑλλάδος

Je suis le capitaine des vingt-six ; Sans moi, Paris serait pris.

δ') Αἶνιγμα

*Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Πηλέως

Μοῦ ἀφαιρεῖς καὶ μεγάλωνο, Μοῦ προσθέτεις καὶ μικραίνω.

Διλωσις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δικαζέτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 48ου φύλλου

α.) Κόνδωρ, ψιττάκος, νήσσα, ἱεράξ, ἀηδὼν, ταῶς. — β.) Le serviteur qui suit son maître.

δε τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ **ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ** Συνδρομ. τοῦ Κεφ. 1

ΣΤΗΝ ΠΟΛΙ

Ξύπνα, τοῦ κόσμου ζηλευτὴ
πεντάμορφη νεράιδα!
Ξύπνα, κομάρη καὶ κρυφὴ
τοῦ γένους μας χαρά,
Ξύπν' ἀπ' τὸν ὕπνο τὸ βαθύ,
τῆς Προποντίδος νύφης,
ποῦ κοιμισμένη σὲ κρατεῖ
ἡ βάρβαρη σκλαδιά!

Τὰ ῥόδα σου ἐμόρανε
τοῦ φεγγαριοῦ ἡ λάμψη
κι' ἀγέρας τοὺς συνέπηρε
μοσχάτη μυρωδιά.
Σὲ ἕνα μέρη εὐώδιασε
τὴ βάρβαρη τὴν πλάσι
καὶ Σὲ σκλαδιάς ἐσκέπασε
ἡ μαύρη καταχνιά.

Ξύπνα κ' ἐλύσων στὰ βουνά
οἱ πάγοι καὶ τὰ χιόνια
καὶ δροσερὸς ὁ ἀνεμος
φυσάει τῆς λευτεριάς.
Ξύπνα, ἀνάμνησι γλυκεῖα
κι' ἐλπίδα μας αἰώνια,
καὶ θνητοὶν ὁλόχρυσος
κάθε μιανῆς καρδιάς.

Τὸ ξύπνημα θὰ εἶν' ταχύ,
κι' ἡ ἀνάστασι σου αἰώνια!
σιμώνει ἡ ὥρα, ζύγωσε,
ποῦ ἡ Νίκη ἡ ἀρτερὴ μας
θὰ φτερουγίσῃ χαρῶν
ἐπειτ' ἀπ' τόσα χρόνια
στὴν «Πόλι» μας τὴ Ζηλευτή...

Ἐξερευνητὴς τοῦ Ἀπειροῦ

ΤΑ ΜΥΓΔΑΛΑ

Καθισμένοι στὸ μπαλκόνι, σπάζαμε καὶ
τρώγαμε μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι τὰ ὠ-
ρατά μύγδαλα ποὺ μᾶς εἶχε φέρει ὁ μπα-
μπάς. Εἴχαμε ἕνα καλαθάκι γεμάτο, πε-
ρ.σώτερα ἀφ' ὅ,τι μπορούσαμε νὰ φάμε.
Κράκκρακ, κράκ, σπάζαν τὰ μύγδαλα.
—Μὴν τρῶς τόσα, Γιάγκο, δὲν μᾶς ἀφί-
νεις κανένα.

—Τρῶτε καὶ σεῖς, καθένας ὅ,τι προ-
φθάσει.

—Αὐτὸ εἶνε πολὺ ἄδικο.

Καὶ μαλώνουμε γιὰ ἕνα μύγδαλο ἐνῶ
εἴχαμε τόσα.

Ἐξαφνα ἕνα μύγδαλο μοῦ ξέφυγε καὶ
ἔπεσε κάτω, στὸ πεζοδρόμιον.

«Πρόσεξε, καϊμένη Φρόσω!

—Σοῦ ἄξιζε νὰ μὴ φῶς ἄλλα.

—Τῆς φάνηκαν, βλέπεις, πολλὰ τὰ μύ-
γδαλα καὶ τὰ πετάει, ἡ ἀνόητη.

—Καὶ τί μεγάλο ποῦ εἶνε, εἶπεν ὁ
μικρὸς ὁ Παῦλος; Ὅτι εἶνε διπλό.

—Πάω νὰ τὸ μαζέψω! λέει ἔξαφνα ὁ
Γιάγκος.

Ἐκείνη τὴ στιγμή περνοῦσε μὲ πτωχὴ
γυναίκα μ' ἕνα παιδάκι 6—7 χρόνων ποῦ-
μοῖαζε σὰν ἀγγελάκι. Τὸ μικρὸ εἶδε τὸ
μύγδαλο καὶ ἄρχισε νὰ λέη μὲ χαρὰ «ἕνα

μύγδαλο! ἕνα μύγδαλο!» Ἐσπυψε, τὸ μά-
ζεψε, τὸ ἔφαγε μὲ μιὰ πέτρα καὶ τὸ ἔ-
φαγε μὲ ἀπόλαυσι. Ἐμεῖς κυτταζόμεθα
μὲ λύπη καὶ λύγαι ντροπῇ. Ἐξαφνα ὁ
Γιάγκος ἀρπάζει τὸ καλαθάκι καὶ φεύ-
γει ὁρμαίως. Λίγα δευτερόλεπτα κατό-
πιν ἦταν κοντὰ στὸ μικρὸ καὶ ἄδειασε
τὸ καλαθὶ στὴν ποδίτσα του.

«Παιδιά, φέρετε μας λίγα μύγδαλα νὰ
φάμε κ' ἐμεῖς», μᾶς εἶπε γελῶν ὁ μπα-
μπάς τὴν ἴδια ἐκείνη βραδιά.

Ἐμεῖς κοκκινίσαμε χωρὶς νὰ κουνή-
θοῦμε.

—Καλὲ δὲν ἀκούτε τί σᾶς λέω; Φρόσω,
πήγαμε φέρε μου τὰ μύγδαλα.

—Δὲν ἔχει ἄλλα, εἶπα μὲ δειλίαν.

—Τί κάνει λέει; Τὰ φάγατ' ὅλα; Ἀ-
νόητα παιδιά! Θάξωμε στομαχάδες πάλι
αὐτοῖς.

Κ' ἐμεῖς κυτταζθήκαμε, κρυφογλάσαμε
καὶ δὲν εἶπαμε τίποτε.

Βαλκανικὴ Συμμαχία

ΔΥΟ ΣΥΝΟΔΕΙΕΣ

Συναγερθῆκαμε στὴν Ἐκκλησίᾳ ἡ δυὸ
συνοδείες. Ἡ μία λείψανο. Τὸ λείψανο
ἐνὸς μικροῦ παιδιοῦ μόλις ἐνὸς μηνός.
Ἀπὸ πῶς ἀκολοῦθοῦσε ἡ μάνα του σὰν
τρελλὴ καὶ προσπαθοῦσε νὰ σβύσῃ στὸ
φλογισμένο στήθος τῆς τοὺς λυγμοὺς
ποῦ τὴν ἐπνίαν.

Ἡ ἄλλη βάπτισμα. Ἡ μάνα κρατοῦσε
τὸ μικρὸ τῆς καὶ ἡ χαρὰ φαινότανε ζω-
γραφισμένη στὸ πρόσωπό της. Κ' ἐκεῖνο
μὲ τὰ δύο παχουλὰ χεράκια του, τραβοῦσε
τὴν τραχηλιά του.

Τελειώσε ἡ Ἐκκλησία.

Στὴν πόρτα ἡ δυὸ μάννες συναντηθί-
κανε καὶ τὰ βλέμματά τους ἀντικρύστη-
σαν. Ἡ μάνα τοῦ νεκροῦ παιδιοῦ χαμο-
γέλασε μὲ στιγμὴν τὸ βαπτισμένο, ἐνῶ
ἡ ἄλλη ἐκλαίει τώρα στὴ θέα τοῦ μι-
κροῦ φερέτρου....

(Μιμήσις)

Νέκρων

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

«ὦ! τί καλὰ ποῦ εἶνε

τῆς νύχτες τοῦ χειμῶνα,

ἢ φύσις ὅταν μοιᾶζει

Ὀλόλευκην εἰκόνα,

Ν' ἀκούς ἀπ' τὰ τρεμάμενα

τὰ χεῖλη τοῦ παπποῦ,

τῆς ἱστορίας τῆς ὁμιλοῦσας

τοῦ πιὸ παλικοῦ καιροῦ!

Πατρίς τῶν Ἠρώων

Η ΗΔΟΝΗ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Ὅταν ἦσαν μικρὸς ἀκόμη, ἐπίστευα
εἰς τοὺς δράκοντες καὶ τοὺς ἐφοβούμεν.
Μοῦ ἔδωκαν κάποτε νὰ διαβάσω, ὅς ἕνα
μικρὸ βιβλίον, τὰ κατορθώματα τοῦ Μπα-
μπούλα καὶ ἐκτοτε τὸ ὄνομα μόνον
Μπαμπούλας ἦρκε νὰ μὲ τρομάξῃ.

Κάθε βράδυ ἦκουα νὰ διηγούνται τὲς
πιὸ φοβερὲς ἱστορίες φαντασμάτων καὶ

ἔτρεμα ἀπὸ τὸν φόβον μου, ἐὰν ἐτύχαινε
νὰ περάσω νύκτα ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον.
Δὲν θὰ ἐτόλμων οὐδὲ ποτὲ νὰ ἐμβῶ οὔτε
εἰς μίαν ἐκκλησίαν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ
ἡλίου. Καὶ ὅμως ἐνθυμούμαι, ὅτι ἔδοκί-
μαζα μίαν πολὺ μεγάλην εὐχαρίστησιν
εἰς τὸ νὰ ἀκούω τὴν γραῖαν ὑπηρετρίαν
μας νὰ μοῦ διηγῆται αὐτὲς τὲς ἱστο-
ρίες!— Τὴν ἦκουα ἀπλήστως, φορικῶν,
μὴ τολμῶν νὰ γυρίσω τὸ κεφάλι μου,
μήπως ἴδω τὰ φαντάσματα, ἀλλ' ἡ μ' ὅλα
ταῦτα, μοῦ ἦρθε νὰ φοβοῦμαι, νὰ τρέμω.

Ἡ γραῖα μ' ἔκαμνε νὰ παρευρίσκω-
μαι εἰς τὴν ἀναχώρησίν των. Τὰ ἔβλεπα.
Παρευρισκόμην εἰς τοὺς τρελλοὺς χο-
ροὺς των. Ἐφαινοντο ὡτὰν νὰ μὲ βλέ-
πουν μ' ἕνα εἶδος διαβολικοῦ μορφα-
μοῦ εἰς τὸ πρόσωπον....

Ἐκαμνε ἐπίσης νὰ διέρχωνται ἀπὸ
ἐμπρός μου πεθαμένοι χορεύοντες; ὅτ' αὐ-
τὰ σάβανα τοὺς, μαῦροι δαίμονες μὲ κέ-
ρατα, οἱ ὅποιοι ἐκάρφωναν ἐπάνω μου
τὰ ἄδεια τῶν μάτια ποῦ ἔκαμναν τὸ
αἷμά μου νὰ παγῶνῃ καὶ ὅμως, ἂν καὶ
φοβισμένος, ἤμην εὐχαριστημένος.

Τότε ἤμουν μικρὸ παιδί καὶ δὲν ἤμ-
ποροῦσα νὰ σκεφθῶ. Καὶ τώρα ὅμως, ἂν
καὶ ἐπέρασαν τόσα χρόνια, αἱ πρῶται αὐ-
ταὶ ἐντυπώσεις δὲν ἐσβέσθησαν ἀκόμη
ἀπὸ τὸν νοῦν μου.

Ἡρώς τοῦ 1913

NANI...

Κοιμήσου ἤσυχα, ἀγγελουδί μου, τώρα
ποῦ ἀκόμα βρισκεσαι στὸ ἀκρογιάλι τῆς
ζωῆς, καὶ βλέπεις τὸ πέλαγος ποῦ ἀνοί-
γεται ἐμπρός σου ἀφορισμένο!... Κοι-
μήσου γλυκὰ στὴ μητρικὴ σου ἀγκάλῃ,
τώρα ποῦ σοῦ χαμογελά ἀνοξιάτικη αὐγή.
Θὰ εἶδῃ καὶ χεῖμῶνας. Τὰ χρόνια γρή-
γορα περνοῦν! Καὶ σὸ ξανθὸ σου κεφα-
λάκι θὰ φανοῦν λευκὲς τρίχες, καὶ τότε
θὰ τρέφεσαι καὶ σὺ μὲ θλιβερὲς ἀναμνή-
σεις... Τότε θὰ καταλάβῃς καὶ σὺ πόσο
ἄξιζε ἡ νεότης κι' ἡ χαρὰ, καὶ παντοῦ
θὰ τὴν ζητήσης, μὰ ποῦθεν δὲν θὰ τὴ
βρῇς!...

Ἀλλὰ κοιμήσου ἤσυχο τώρα, ποῦ βρι-
σκεσαι στὴν ἀκρογιάλι καὶ βλέπεις
ἔμπροστά σου τὸ μανιμασμένο πέλαγος.
Μὴν ψηφᾷς τὸ κῆμά του! δὲν μπορεῖ νὰ
σὲ φθίσῃ στὴ μητρικὴ ἀγκαλιά. Τώρα
ποῦ ὁ οὐρανὸς σοῦ δίδει τόσες χαρὲς,
κάνε, μικρό μου, νάνι....

Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Θεία:—Εἶσαι πρῶτος σὲ τίποτα στὸ
σκολιό, Τότη;

Ὁ Τότης:—Πῶς! Εἶμαι πρῶτος γτὸ θανάτιο!
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου

Εἰς τὸ μάθημα.
—Πῶς λέγεται, μικρά, τὸ δωμάτιον ὅπου
κοιμώμεθα;

—Κοιμητήριον!
Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Πριγκίπισσας τῶν Δολλαρίων

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1914

1.—ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ Α' ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Ἀνακήρυξις τῶν 20 ὑποψηφίων τῆς Α' τριμηνίας

Μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου τελευταίας ἡμέρας τῆς ὁρισθείσης διὰ τὴν πρώτην προκριματικὴν ἐκλογὴν
προβλεπόμενης, ἐλήφθησαν 624 ψηφοδέλτια.
Γενόμενης τῆς διαλογῆς, ἀνακηρύσσονται ὑποψήφια διὰ τὴν τελικὴν ἐκλογὴν τὰ ἐξῆς εἰκοσι ψευ-
δώνυμα, ἐκ τῶν ἐγγραφέντων 303 εἰς τὴν Α' τριμηνίαν, τὰ ὅποια ἔλαβαν τὰς περισσότερας ψήφους.
(Ὁ Πίναξ συνετάχθη ἀλφαριθμητικῶς. Ὁ κατόπιν ἐκάστου ψευδωνύμου ἀριθμὸς σημαίνει πόσας ψή-
φους ἔλαβε).

Αἱματοβρεκτός Κύπρος, 84.

Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας, 86.

Ἀτρεμόνιο Εὐδωράκι, 55.

Βασίλειος Δ. Βουλγαροκτόνος, 44.

Βουλγαρομάχος Ἑλλάς, 215.

Βουνὸ τῆς Μανωλιάσας, 178.

Βυζαντινὸν Κλέος, 46.

Γενναῖοψυχος Στρατηλάτης, 51.

Γιγαντομάχος Ἕλληρ, 197.

Δοξασμένο 1913, 90.

Ἑλληνικὴ Αἴγλη, 47.

Ἑλληνικὴ Δόξα, 56.

Ἐνδοξὸ Σοῦλι, 51.

Εὐγενὲς Ἰδανικόν, 174.

Εὐγενικὴ Ψυχὴ, 58.

Δαυρεντὴ Κυνόλοκος, 75.

Ὁ Νικητής, 192.

Ὁνειροπόλος τῆς Δόξης, 42.

Πανελλήνιος Ἑγασίς, 186.

Πατρίς τῶν Ἠρώων, 45.

2.—ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΗ ΕΚΛΟΓΗ

ΔΙΑ ΤΑ ΕΠΙΛΟΙΠΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1914

ΤΑ ΕΓΚΡΙΘΕΝΤΑ ΑΠΟ 8ης ΜΑΡΤΙΟΥ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

Ἐνεκα τῶν ἀνωμαλιῶν, τὰς ὁποίας ἐπέφερον εἰς τὴν ἐκδόσιν μας ἡ ἀπεργία καὶ ὁ πόλεμος, δὲν κα-
τορθώθη φέτος νὰ διεξαχθῇ τὸ Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων κανονικῶς. Τάνωτέρω Ἀποτελέ-
σματα ἔπρεπε νὰ δημοσιευθῶν τὸν Μάιον, κατόπιν νὰ προκηρυχθῶν ἄλλαι δύο προκριματικαὶ ἐκ-
λογαί, διὰ τὰ ψευδώνυμα τῆς Β' καὶ Γ' τριμηνίας, καὶ τώρα νὰ γίνῃ ἡ τετάρτη καὶ τελικὴ. Ἀλλὰ
δὲν εἶνε πλέον καιρὸς. Ἐν τούτοις, διὰ νὰ μὴ ματαιωθῇ ὁλοσχερῶς τὸ ἐπείγοντος Δημοψήφισμα,
ἀπεφάσισα νὰ προκηρύξω σήμερον ἄλλην μίαν προκριματικὴν ἐκλογὴν καὶ διὰ τὰ ἐπιλοιπα ψευδών-
υμα τοῦ 1914. Ἐξ αὐτῶν θανατηφόρων 40 διακρίσας ὑποψήφια. Μαζὶ δὲ μὲ τὰ 20, ποῦ μᾶς ἔδω-
σαν τάνωτέρω ἀποτελέσματα, θὰ ἔγωμεν πάλιν τὰ πατιτούμενα 60. Καὶ μεταξὺ αὐτῶν, εἰς τὰς ἀρχὰς
τοῦ νέου ἔτους, θὰ γίνῃ ἡ τελικὴ ἐκλογή.

Λοιπὸν, ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα, νέα ἢ ἀνανεώσιμα, ὅσα ἐφάνησαν εἰς τὰς Ἐγκρίσεις Ψευδωνύ-
μων τῆς Ἀλληλογραφίας ἀπὸ 8ης Μαρτίου (φυλλάδιον 14ον) μέχρι σήμερον—ὅχι ἀπὸ τὰ προ-
ηγούμενα—ἐκάστος θὰ ἐκλέξῃ δέκα, τὰ κατὰ τὴν γνώμην του ὠραιότερα, καὶ θὰ μὴ στείλῃ
κατ' ἀλφαριθμητικὴν τάξιν, καὶ τὸ ἐν κάτωθεν τοῦ ἄλλου, εἰς χωριστὸν Ψηφοδέλτιον ἐπὶ ἀπλοῦ
χάρτου γραφῆς, μεγέθους τετάρτου τῆς κόλλας, συνεσταγμένον κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦτο:

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ Β' ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΗΣ ΤΟΥ 1914

(Ὄνοματεπώνυμον ἐκλογέως).....

(Ψευδώνυμόν του, ἂν ἔχῃ).....

(Τόπος διαμονῆς του καὶ χρονολογία).....

[Ἡ συμπλήρωσις τῶν τριῶν στίχων εἶνε ἀπαραίτητος].

Ἐκ τῶν ψευδωνύμων τῆς «Διαπλάσεως», τὰ ὅποια ἐνεκρίθησαν ἀπὸ
τῆς Β' Τριμηνίας τοῦ 1914, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 14ον φύλλου μέχρι σήμερον,
μοῦ ἦρσαν τὰ ἐξῆς δέκα, τὰ ὅποια ἀναγράφω κατ' ἀλφαριθμητικὴν σειρὰν:

[Ἐπεται ὁ κατάλογος τῶν δέκα ψευδωνύμων.—τὸ ἐν κάτωθεν τοῦ ἄλλου, εἰς
χωριστὴν δηλαδὴ γραμμὴν ἐκάστον καὶ κατ' ἀλφαριθμητικὴν σειρὰν,—καὶ τέλος ἡ
ὑπογραφή τοῦ ἐκλογέως. Ὅλα δὲ γραμμένα ἐπὶ τῆς μιᾶς ὀψέως τοῦ χάρτου].

Κάθε ψηφοδέλτιον ἐκλογέως, μὴ ἔχοντος ψευδώνυμον, πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ δεκάλε-
πτον γραμματίσμον, ἂν εἶνε συνδρομητὴς ἢ ἀδελφὸς συνδρομητοῦ, καὶ ἀπὸ τριακοντάλεπτον,
ἂν εἶνε αγοραστής: διότι δωρεὰν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ψηφίζουν.

Ψηφοδέλτια μὴ φέροντα ἐπάνω—ἐπάνω τὸ ὄνομα τοῦ ἐκλογέως καὶ τὴν διαμονὴν του, ἐκτὸς
τοῦ ψευδωνύμου του, δὲν εἶνε δεκτά. Ἐπίσης τὰ ἀτάκτως γραμμένα, μὲ τὰ ψηφίζόμενα ψευδώνυμα
εἰς τὴν σειρὰν, καὶ ὅ,τι τὸ ἐν κάτωθεν τοῦ ἄλλου, ὡς εἶνε ἀπαραίτητον.

Ἡ διαλογὴ τῆς Β' αὐτῆς ψηφοφορίας θὰ μᾶς δώσῃ ἄλλους 40 ὑποψηφίους διὰ τὴν τελικὴν
ἐκλογὴν.

Ψηφοδέλτια εἶνε δεκτὰ μέχρι τῆς 21 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. τὸ βραδύτερον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐρυπίδου
τὴν 10ην Νοεμβρίου 1914.

ΑΠΟ λίγα λόγια εἰς τὸν καλὸν σήμερα, διότι
μὲ τὸ Δημοψήφισμα δὲν μένει πολὺς τόπος.

Καὶ πρῶτα, σὰς ἀναγγέλλω μὲ μεγάλην μου
ὀλῆσιν τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς μας φίλης **Βι-
κτωρίας Δ. Κοκκινάκη**, τῆς γνωστοτάτης ἁλ-
λοτε εἰς τὸν κύκλον μας μὲ τὸ ψευδώνυμον
Ρέμβη. Ἦτο ἕνα καλὸ κορίτσι μὲ πολλὰ προ-
τερήματα, πολὺ ἀνεπτυγμένον, πολὺ φιλόμουσον,
καὶ μ' ἀγαποῦσε πιστὰ. Τὰ ἐγκάρδια συλλυπητή-
ριά μου εἰς τὴν βαρυνθεὴν οἰκονομίαν.

Δὲν ἀπεφάσισα ἀκόμη, **Ναυτοπούλα**, τί μυ-
θοστορήματα θὰ δημοσιεύσω τὸ ἐρχόμενον ἔτος.
Ἐγὼ ὅμως ὅπ' ὄψις μου μερικὰ ὠραιότατα καὶ
ἀπ' αὐτὰ θὰ διαλέξω.

Πόσῃ ἀγάπῃ ἐκφορᾷ τὸ γραμματάκι σου.
Γιγαντομάχη!—Κάθε τόμος τῆς Α' περιόδου ἀπο-
τελεῖται ἀπὸ 12 φυλλάδια δεκαεξαεπίδια. Κάθε
τόμος τῆς Β' περιόδου, ἀπὸ 52 ὀκταεπίδια. Με-
ταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ δεκαεξάσ' ἑλιδες. καὶ δεκαε-
σ' ἑλιδες, ἀλλὰ ἐκτάκτως.

Φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου, **Ροδοδάφνη**, ὅ-
ταν ἔλαβες τὸ ὀκταεπίδιον φύλλον, μὲ ἑλίδας
Συνεργασίας καὶ μὲ κομμάτι σου εἰς τὴν Σελίδα
αὐτὴν. Καί, ἡ Ἀλληλογραφία μας τώρα δὲν εἶνε
πολὺ ζωηρά, διότι ὁ πόλεμος μὲ τοὺς αποκλεισ-
μοὺς του, ἀπεμάκρυνε πολλοὺς ἀπὸ τὸν κύκλον
μας. Ὅλγῃ ὑπομονή καὶ θὰ ἐπιστρέψουν ὅλοι.
Ἐκτὸς τῶν νέων ποῦ θὰ προστεθῶν μὲ τὸ ξεσπά-
θωμά σας.

Βεβαίως, **Βαλκανικὴ Συμμαχία**, καὶ αἱ «Α-
θηναϊκαὶ Ἐπιστολαί» θὰ ἐξακολουθήσουν ὅπως
ὅλα. Εἶδα, ὅτι ἀπὸ συνήθειαν, γράφεις τὸ ψευ-
δώνυμόν σου καὶ εἰς τὰ τετράδιά σου. Ἀλλὰ νά-
ξωρες πόσοι τὸ παθαίνουν αὐτὸ!...

Ἐστειλε. Σιδηροπὺν Προσωπεῖον, καὶ σὲ εὐ-
χαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου διὰ ξεσπάθωμά.
Ἐννοία σου καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου δὲν θὰ σοῦ
τὸ πᾶρξιν κανεῖς.

Ἐδῶν **Λυκεῖον Λάρακος**, εἶπε καλῶς, δὲν
θὰ τὸ παραλείπω. Φαντάσου ὅμως ἂν ἤθελεις νὰ
προσθέτω καὶ τὸ <

τὰ ζητηθέντα· δὲν ἔχω πολλοὺς· ἐσὶ δὲ τοὺς κά-
μης) *Κῦμα τοῦ Ἰονίου* (ἔσται·) *Προσφιλή*
Ἀνάμνησιν (ἔλαβα καὶ τώρα εἴμεθα ἐν τάξει·
εὐχαριστῶ)· *Ἐνδοξον Σοῦλι* (εὐχαριστῶ)· γάρ-
την καὶ ἀπόδειξιν ἔσται·) *Ἀγγελικὴν Μπ.* (τὸ
ψευδώνυμον· ὅς σου ἐγκριθῇ εἰς τὸ ἰον φύλλον·
γάρω πολὺ πρὸς θὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλα· καὶ
ἀμα ξανθὸς εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔλα νὰ σὲ γνω-
ρίσω καὶ προσωπικῶς)· *Γιαννάκη Παπ.* (ἐλθ-
φθῇσαν, εὐχαριστῶ· γάρτην ἔσται·) *Γ. Κ. Κοί.*
(δὲν ἀρκεῖ αὐτὴ ἡ δήλωσις· πρέπει νὰ σημειώσῃς
τὴν ἡλικίαν σου εἰς ὅ, τι μοῦ στέλλεις διὰ διαγω-
νισμόν)· *Ν. Ι. Κοκκ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ)· *Ἐ-
πατήν* τοῦ *Ῥοαίου* (ἔχει καλῶς)· *Ἀγγλὴν* τοῦ
Ἑλληνισμοῦ (ἔλαβα εὐχαριστῶ)· *Λιλικαν* (εὐχα-
ριστῶ δι' ὅσα γράφεις· βραβεῖον ἔσται·)· *Ὁ-
νειροπόλον τῆς Δόξης* (ἐνεργῆσαι λοιπὸν ὅσον ἡμ-
πορεῖς· ὁ κ. Π. σου ἀπέντησαν ἰδιαιτέρως)· *Τρελ-
λὴν Ναυτοπούλαν* (τί δυστύχημα! σήμερον, ὡς
βλέπεις, γράφω· γάρτην ἔσται·)· *εὐχαριστῶ* διὰ
τὰς ἐνεργείας·) *Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου* (οὕτε
ὅταν καταγγέλλονται δὲν ἡμποροῦ· καὶ κάμω τίποτε·
ὅς μοῦ ἔλεγον· διατὶ πιστεύεις τὸν Α ἢ τὸν Β·
καὶ ὅχι ἐμὰς τοὺς ἴδιους· καὶ τότε θὰ ἤθελα βα-
πτιστικά· καὶ τρέχα γύρουν!)· *Πογκίπισσαν*
τῶν Δολιχίων, *Δαφνοστεφῆ Βασιλέα κλπ. κλπ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10ην
Νοεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18ης Ἰανουαρίου.

520. Δεξιόγραφος

Τὸν κλεινότερον Ρωμαίων
Μ' ἄνθ' ὥραϊα ἂν στολίσῃς.
Τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πόλιν
Γνωστὴν τῇ θανάτωσιν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δὸν Κιχότου

521. Συλλαβογράφος

Κάποιος υἱὸς τοῦ Ἰακώβ
Μὲ ἔρθρον συνήνωθ',
Κ' εἰς τῶν μεγίστων ποιητῶν
Τοῦ κόσμου ἐφανερῶθ'.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συλφίδος

522. Στοιχειοτονόγράφος

Ἐνὸς μεγάλου ποταμοῦ
Τὸν τόνον ἂν κινήσῃς
Κ' ἐναΰφονῃεν προσθέσῃς.
Ρωμαίων αυτοκράτορα
Ποῦ ἔτρεμεν ἡ Κτίσις.
Εὐθὺς θάποτελίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπίδοφρου Κυανολέ καυ

523. Αἶνιγμα

Κτίριον μέγα τὸ οὐδέτερόν μου
Κοινὸν ἐστὶ ἄστυ τῆς Παλλάδος·
Ἄν λάβῃς δὲ τὸν πληθυντικόν μου,
Πόλιν θὰ κάμῃς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώτος τοῦ 1913

524. Ἀσθήρ

* * * Νάντικατασταθοῦν οἱ ἄ-
* * * στερίσκει διὰ γραμμά-
* * * των οὕτως, ὥστε νάνα-
* * * * * γινώσκονται· ὁρίζον-
* * * * * τίως παιδιὰ τῶν ἀρ-
* * * * * χαίων, καθέτως ἀρχαῖος
* * * * * γλῶττης, διαγωνίως δὲ τι-
* * * * * τάν καὶ ἀρχαῖος ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἱματοβόεντου Κέπρου

525. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων
λῆξιν ἀποτελοῦν ἀρχαίαν γνωστότατην βυσσιν-
παιδα·

1. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων. 2. Νῆσος
τοῦ Αἰγαίου. 3. Στρατηγὸς Ἀθηναῖος. 4. Ἀρ-
χαῖος ἱατρός. 5. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 6. Ζῶον
φορητὸν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρικυμίας

526. Ἐπιγραφή

Υ Ρ Σ Ο Α Ο Χ
Ο Υ Ο Φ Ι Σ Ρ
Ι Κ Β Σ Φ Η Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου

527. Φωνηεντόλιπον

Ὡσαν - γρ - τ / - ρν - στ - μνν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτοῦ τῆς Λέσβου

528. Γρίφος

NP + 1 1
0 + 1 1
1 1

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Σ. Κουτσουβέλη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον. 35.

370. Μόκνος (μῆ, κόνος). — 371. Σίτος. Τί-
τος. — 372-374. 1. Ἡ Ἀγκυρα. 2. Ἡ Ἀν-
τιγόνη. 3. Ὁ Ἰσθμὸς τοῦ Κρῆ.

375. Γ Α Δ Η 376. Α Θ Ι
Α Ι Α Σ Α Ε Ρ
Α Α Μ Α Α Ο Ι
Η Σ Α Γ Σ Η Κ Ο Σ

377. ΣΟΥΗΔΙΑ (ὁδός, υἱός,
ἡδύς, δάσος, ἰού, Ἀσία). — 378.
ΝΑΝΟΣ - ΣΑΝΟΣ (Νότος, τα-
λας, ἀκρος, ποῖος, Σάμος). —
379. Ζή γῆτρα, ζή φίλιν. — 380.
Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ (Τὰ ἐν τῇ κοίτῃ ἐν
δήμῳ.)

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 9 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15,
17, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς
φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1, 10
διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1, 30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 10 οἱ ἐξῆς: 1, 4, 8, 9, 11, 12,
14, 16, 22, 24, πρὸς φρ. 2, 50 ἕκαστος.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος,
6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηντηθήσαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895,
1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τι-
μᾶται: Ἀδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6.
Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἁδετος 3, 50, χρυσόδ. 6, 50
Διὰ τὸ Ἐξωτ. » 4, — » 7, —

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900,
1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν
ἕκαστος τιμᾶται ἐλευθερος ταχυδρ. τελών:
Ἀδετος φρ. 7 — Χρυσόδ. φρ. 10.

Τόμοι 8: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως
1913, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἀδετος φρ. 8 — Χρυσόδ. φρ. 10.

ΤΟ 370Ν ΕΤΟΣ

Ἀπὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1914, ἡ Διά-
πλασις τῶν «Παίδων» εἰσέρχεται εἰς τὸ
370ν αὐτῆς ἔτος.

Οἱ συνδρομηταὶ μας, τῶν ὁποίων ἡ
συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη ἢ λήγει μετ' ὀλίγον,
παρακαλοῦνται Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ἑγ-
καίρως, καὶ εἰ δυνατόν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς
ἀποφυγὴν μεγάλης συσσωρεύσεως ἑγγρα-
φῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἑγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν
συνδρομὴν τῶν, ἐτησίαν ἢ ἐξαμηνίαν, ἀπὸ
σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θὰ
λάβουν μέρος εἰς τὴν ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗ-
ΡΩΣΙΝ τῆς πρώτης ἐβδομάδος τοῦ προσε-
χούς Δεκεμβρίου. καθ' ἣν ὁ κληρωθ-
σόμενος, εἰς μόνος, θὰ κερδίσῃ ΜΙΑΝ
ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ τῆς Ἑθνικῆς
Τραπεζῆς, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐλπί-
δα κέρδους 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1915 θὰ
γίνουσι ΑΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ
Δόρων ποικίλων, ἀξίας 1600 ἔν ὧν
δραχμῶν, εἰς ἑκάστην τῶν ὁποίων, κατὰ
τοὺς ὅρους τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὸ
46ον φύλλον, σελ. 330, θὰ συμμετέχουν
οἱ ἐγκαίρως, προπληρώσαντες τὴν συν-
δρομὴν τῶν διὰ τὸ 1915. Τὰ δῶρα διὰ
τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμῶνς ἑκάστης
τῶν τεσσάρων τούτων Κληρώσεων, θὰ
εἶναι ὅμοια μετὰ τῆς Τετάρτης Κληρώ-
σεως ἑ. ἑ. ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ
47ον φύλλον.

Ἐκτὸς τούτων, οἱ ἀνανεοῦντες τὴν
συνδρομὴν τῶν ἢ ἑγγραφόμενοι νέοι με-
χρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἔχουν τὸ δικαίω-
μα νὰ ἐπωφεληθῶν τοῦ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥ,
περὶ οὗ ἴδε ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μετὰ ἀπλὰ στοιχεία τῶν 8 στιγμῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5
μόνον· μετὰ παχέα στοιχεία τὸ διπλάσιον, καὶ με-
τὰ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15
λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρω-
νονται ὥς νὰ ᾖσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος,
ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ
ἀπλὰ στοιχεία τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς 8
λέξεις ἀπλῶς. — Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντι-
τίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

[114 — 111]

Κῦμα, Ἡρώ τοῦ 1913, Θέμε Βανιώτη, δέ-
χεσθε ἀντάλλαγ' μαζί μου; — Διεύθυνσις:
Δαφνολαζα, Καλλιθέαν, Ἀθήνας.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 47ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 353)

ΑΘΗΝΩΝ: Μαγευμένο Εἶδος, Γ. Α. Κοκκώ-
νης, Θεόδ. Ζαμπεῖς.
ΑΙΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παγανῆς.
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Κωνστ. Γ. Σταυροπούλος.
ΑΡΓΕΟΥ: Ἀγῆσ. Χρ. Λύγδας, Βρασ. Χρ.
Λύγδας.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Κυματοβόλος Ποσειδῶν.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Στυλ. Α. Καρμπαλιώτης, Τάκης
Γαρίδας.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δαφνοστεφῆς Βασιλεῦς.
ΠΑΤΡΩΝ: Μαντῖνα Παπαγιαννοπούλου Πα-
τρίνο Ναυτοπούλου, Γλαῦκος ὁ Πατρεῖς, Αἰλ. Γ.
Κυριακοπούλου (41. 47).

ΠΥΡΓΟΥ: Γεωρ. Ν. Παπαμιχαλόπουλος.
ΣΥΡΟΥ: Σπ. ο. Ι. Κολοκοῦρης, Γεωρ. Κ. Πο-
λίτης.

ΥΔΡΑΣ: Φρουρὸς τῆς Ἐκταλόφου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γεωρ. Ν. Σφακιανός.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν
εἰς τὴν Κληρώσιδα καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν Σύρῳ
ΣΠΥΡΙΔΩΝ Ι. ΚΟΛΟΚΟΥΡΗΣ, ὁ ὁποῖος ἐνε-
γράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.